

fra Manden og var hans Raadighed undergivet, saa at altsaa hendes Bevisbyrde blev tungere i det Tilfælde, hvor der var Fællesbo, end i det Tilfælde, hvor der ikke var det. Dette har imidlertid ikke nogen særdeles væsentlig Betydning.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.).

vedtoges med 45 Stemmer mod 30.

Lovforslaget gaar nu til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov, hvorved Indfødsret meddeles for skjellige Udlændinge.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 1748; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1.)

Udenfor Betænkningen var intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslaget med det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (Bajer): Jeg tror, at man kan opfatte en Ordførers Stilling saaledes, at det ikke kan være Meningen, at han skal gjen tage, hvad der staar i Betænkningen. Jeg skal ogsaa saavidt muligt søge at lade Betænkningens tale for sig selv. — Der er imidlertid en Sag, som har været forhandlet i Udvalget, og som jeg er bemyndiget til at bringe frem her, men som ikke er omtalt i Betænkningen. Det er iøvrigt kun en mindre væsentlig Bemærkning ved den Person, som er opført i Lovforslaget under Nr. 52. Der findes her en Oplysning om, at denne Person har ønsket at tage Examen ved Søofficersskolen, men at han ikke er bleven admitteret, fordi han ikke havde Indfødsret. Jeg tror, at jeg kan sige, at Udvalget er enigt om, at man i saa Henseende har forholdt sig fuldstændig rigtig, men man er derved kommen til at undersøge,

hvorvidt man tidligere har haaret sig ad paa samme Maade, eller om der muligvis kunde være Frygt for, at man her er kommen til at gaa noget strengere tilværks end ønskeligt. I den Anledning skal jeg gjøre opmærksom paa et lignende Tilfælde, som man vil finde nærmere Oplysninger om i Rigsraadsstidenden for 1862, Tillæg A. Sp. 55. Det er Bemærkningerne til Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse, der oplyse, at en Person med Krigsministerens Tilladelse har taget Afgangsexamen til den militære Højskole under Forbehold af, at han erhvervede Indfødsret. Han indstillede sig til Afgangsexamen og bestod den i Januar 1861; derefter blev han saa ansat i Elevnummer, hvormed der var forbundet Gage. Men Indfødsret fik han først ved Lov af 26de Mai 1863, altsaa først et Par Aar efter, at han havde faaet Examen og nydt Elev-gage, i hvilken Tid han altsaa havde optaget Pladsen for en Anden. Det er altsaa et tidligere Tilfælde, hvor man ikke har været saa streng, idet man jo nu mener, at, hvad man gjorde dengang, ikke er rigtigt. Jeg tror, at jeg nogenlunde rammer Udvalgets Mening, thi endt der ingen Afstemning har været, naar jeg siger, at man fuldstændig billiger, hvad der ved denne Leilighed er sset med Hensyn til den i dette Lovforslag under Nr. 52 opførte Person, nemlig at der ikke gives Nogen, som ikke har Indfødsret, Afgang til en saadan Statskole, hvortil Afgang kun staar aaben for et begrænset Antal ad Ganger, og især de militære Stoler, men at man let kunde kunde gaa for vidt og være for streng, hvis man overhovedet vilde formene Afkendskabet at studere i Undervisningsanstalter, som ere støttede af Staten. En saadan Studering finder jo ogsaa Sted i høi Grad. Men hvor der altsaa kun er et begrænset Antal, mener man, at der bør formenes Udlændinge Afgang. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at Udvalget i alt Væsentligt er enigt, og naar der er stillet et Ændringsforslag af et enkelt Medlem i Udvalget, er dette ikke Tegn paa, at der er Uenighed om, hvorvidt den Vedkommende skal have Indfødsret eller ei. Jeg tror, at jeg tør sige, at hele Udvalget er enigt om, at det Barn, hvormom Talen er, bør have Indfødsret. Naar der derfor stemmes over dette Ændringsforslag, er det kun det, der stemmes om, hvorvidt Indfødsretsmeddelelsen bør gives strax eller kan taale at opsættes. Det, der har været veiledende for Udvalgets Flertal, er saadanne tidligere Tilfælde, hvor man ikke har villet